

Οι θλίψεις αυτού του κόσμου ανοίγουν τις πύλες της ουράνιας χαράς (Άγιος Νεκτάριος Επίσκοπος Πενταπόλεως)

/ [Πεμπτούσια](#)

**Λόγος δι' όν αί θλίψεις ημών εισι συχνάί και αλλεπάλληλοι
και δι' όν οφείλομεν καρτερικώς να υπομένωμεν αυτάς**

α'. Λόγος δι' όν αί θλίψεις ημών εισι συχνάί και αλλεπάλληλοι

Αλλά διατί άρά γε αί θλίψεις ημών να ώσιν ούτω συχνάί και αλλεπάλληλοι; Την απορίαν ημών ταύτην λύει η Αγία Γραφή. Αύτη ιστορεί τόν λόγον τών παθημάτων ημών, όν ανάγει εις την προπατορικήν αμαρτίαν, λέγουσα· «Δι' ενός ανθρώπου η αμαρτία εις τον κόσμον εισήλθε, και διά της αμαρτίας ο θάνατος, και ούτως εις πάντας ανθρώπους ο θάνατος διήλθεν, εφ' ω πάντες ήμαρτον» (Ρωμ. 5, 12).

Η κληρονομηθείσα άρα αμαρτία και ο θάνατός εις τα πρώτα αίτια των δεινοπαθημάτων ημών, διότι η μέν αμαρτία τεθείσα ως μεσότοιχον έχθρας μεταξύ Θεού και ανθρώπων (πρβλ. Έφ. 2, 14) ηλλοτρίωσεν αυτόν από του Θεού· συνέπεια δε ταύτης υπήρξεν η σκότωση του πνεύματος και η αμβλύτης των δυνάμεων της ψυχής, ήτοι του γνωστικού, του βουλευτικού και του συναισθητικού, αίτινες αμβλυνοθείσαι σφαλερώς εξυπηρετούσι τον άνθρωπον και γίνονται πρόξενoi αυτώ μυρίων θλίψεων και αλγηδόνων.

Ο δε κληρονομηθείς θάνατος εγκατέσπειρεν εν ημίν την φθοράν, ήτις συμφύεται και συναναπτύσσεται με ημάς και δείκνυσι κατά την πρόοδον του χρόνου τα προϊόντα της αναπτύξεως αυτής, άτινα ως απειλούντα την ύπαρξιν ημών εισι αλγεινά και δυσφόρητα.

Η πρώτη λοιπόν και κυρία αφορμή των θλίψεων ημών είνε τα ήδη ρηθέντα αίτια· δευτέρα δε αφορμή θλίψεων είνε η ηθική ημών κατάστασις η έγγυς η πόρρω του Θεού ημάς θέτουσα. Και το μέν μεσότοιχον της έχθρας πάντας είχεν απομακρύνει του Θεού και πάντων η στάσις ήν σχεδόν η αυτή απέναντι του Θεού, αλλ' επειδή τούτο πλέον ήρθη δια του Χριστού, ήδη είνε διάφορος· διότι ο Χριστός ου μόνον διήλλαξε το ανθρώπινον γένος με τον Θεόν, αλλά και τας αμβλυνθείσας της ψυχής δυνάμεις ενδυναμοί δια του θείου αυτού φωτισμού. Η θέσις λοιπόν των χριστιανών δύναται να μεταβάλληται αναλόγως του φωτισμού ον λαμβάνουσι δια της πίστεως αυτών προς τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, διότι ούτος ενδυναμοί τας δυνάμεις της ψυχής εις το αλανθάστως ως οίον τε εξυηηρετείν αυτήν και ολιγωτέρας παρέχειν θλίψεις αυτή.

Αί θλίψεις άρα εξαρτώμενοι κατά μέγα μέρος και εκ της ηθικής ημών καταστάσεως δύνανται να θεωρηθώσι και ως αποτέλεσμα αυτής. Δέον λοιπόν να προσέχωμεν εις τον ηθικόν ημών βίον και επιμέλειαν να ποιώμεθα των προς τον Θεόν ημών σχέσεων, όπως αί θλίψεις ημών και ολιγώτεραι ώσι και ήττον οδυνηραί.

β'. Διατί οφείλομεν καρτερικώς να υπομένωμεν αυτάς

Οφείλομεν δε να φέρωμεν αυτάς εν υπομονή· πρώτον, διότι ανυπομονούντες ουδέν ακούομεν και ου μόνον, αλλά και επιτείνομεν τα δεινά μας· και δεύτερον, διότι ο υπομένων ενταύθα τας θλίψεις εν υπομονή θέλει λάβει μισθόν εν τη μελλούση ζωή· διότι δια της υπομονής αυτού εμπράκτως ομολογεί την προς την μέλλουσαν ζωήν πίστιν αυτού, ήτις είνε πίστις προς τον επαγγειλάμενον αυτήν.

Αλλ' ουχί και να φιλοσοφώμεν οφείλομεν επί των πραγμάτων του κόσμου ως νουν έχοντες το καθ' όλου πρόσκαιρον του κόσμου και το εφήμερον της ημετέρας ζωής, ήτις πολλήν προς τα κρίνα του αγρού φέρει την ομοιότητα άτινα μίαν μόνην ημέραν θάλλει και ζή (πρβλ. Ματθ. 6, 28-30); Άλλα διατί παρέλειψα τον σπουδαιότατον λόγον;

Ο χριστιανός δεν είνε πρόπον να ασχάλη δια τας θλίψεις αυτού, διότι ο Χριστός μυστικώς ανακουφίζει αυτόν, ναι ανακουφίζει και παρηγορεί αυτόν.

Ο Χριστός δια μυστικής ενεργείας εξανατέλλει εις την καρδίαν του χριστιανού την σταθεράν πεποίθησιν της απολυτρωτικής αυτού χάριτος και ενισχύει αυτόν εις τον αγώνα των θλίψεων, όπως μετ' απαθείας υπομείνη τας πικρίας του βίου και τας αλγηδόνας των παθημάτων αυτού.

Ο Χριστός ενσταλάζει εις την πάσχουσαν αυτού καρδίαν το θείον βάλαμον το κατακαίον τας αλγηδόνας.

Ο χριστιανός δεν οφείλει να απελπίζεται εις τας θλίψεις του, διότι η εις τον Χριστόν ελπίς είνε μία των τριών οφειλών του χριστιανού. Οφείλει δε να υπομένη, διότι αντί ολίγων θλίψεων θέλει κληρονομήσει την ουράνιον βασιλείαν (πρβλ. Πράξ. 14, 22), ένθα ουκ έστι λύπη ή στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος (πρβλ. Ησ. 35, 10· 51, 11) και ουρανία μακαριότης.

Τα παθήματα του νυν καιρού, λέγει ο απόστολος Παύλος, είνε ελάχιστα συγκρινόμενα προς την μέλλουσαν να αποκαλυφθή δόξαν «Λογίζομαι γάρ ότι ουκ άξια τα παθήματα του νυν καιρού προς την μέλλουσαν δόξαν αποκαλυφθήναι εις ημάς» (Ρωμ. 8, 18)· είνε δε τοιαύτη η δόξα και «α ητοίμασε Κύριος τοις αγαπώσιν αυτόν», «ο οφθαλμός ουκ είδε και ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη, α ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν» (Α' Κορ. 2, 9).

Ας ανδρισθώμεν λοιπόν και ας υπομείνωμεν ολίγον, ίνα τύχωμεν της ουρανίου χαράς και της θείας δόξης. Φιλοσοφήσωμεν επί των πραγμάτων του κόσμου, όπως απαθέστεροι προβώμεν. Ελπίσωμεν επί τον Θεόν και αυτός, ο τον παράλυτον

θεραπεύσας, θέλει βοηθήσει και ήμας πάσχοντας. Μικρόν έτι και η χάρις του Κυρίου έρχεται.

Υπομείνωμεν έτι ολίγον δια την ουράνιον βασιλείαν.

«Ο γάρ υπομείνας εις τέλος, ούτος σωθήσεται» (Ματθ. 10, 22· 24, 13. Μάρκ. 13, 13).

Αθήνησι,

τη 17 Φεβρουαρίου 1885.

Άπο το βιβλίο Άπαντα, τόμος Α', εκδ. Ι. Μ. Ύδρας, Σπετσών και Αιγίνης, Ι. Μ. Αγ. Τριάδος (Αγ. Νεκταρίου) Αιγίνης.

Πηγή-αναδημοσίευση: Πειραϊκή Εκκλησία, Μηνιαίο περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, έτος 24, τ.264, Νοέμβριος 2014.